

Αθωνική

ΙΣΧ
ΜΗ ΚΑ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2017
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 251
www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Ὁ ΠΟΙΜΗΝ Ὁ ΚΑΛΟΣ

Στις 23 Μαΐου τοῦ ἔτους 1999, ἡμέρα Κυριακή, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ π. **ΕΥΜΕΝΙΟΣ ΣΑΡΙΔΑΚΗΣ**.

Ὁ π. Εὐμένιος γεννήθηκε τὴν 1-1-1931 στὸ χωριὸ Αἰθιά τοῦ Νομοῦ Ἡρακλείου Κρήτης. Ἦταν τὸ τελευταῖο παιδί μιᾶς πτωχῆς καὶ πολυμελοῦς οικογενείας.

Ὅπως ἔλεγε ὁ Παππούλης, ἓνα βράδυ πού καθόταν στὸ τζάκι, εἶδε ἓνα λαμπρὸ φῶς νά μπαίνει μέσα στὸ σῶμα του ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἀμέσως εἶπε στὴν ἀδελφή του Εὐγενία: "Εγὼ θά γίνω Μοναχός". Καί πράγματι ἐγινε Μοναχός στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικήτα τῆς Κρήτης.

Ἀργότερα ἤρθε στὸ Νοσοκομεῖο Λοιμωδῶν, στὴν Ἁγία Βαρβάρα, στὸ Αἰγάλεω. Ἐκεῖ ὑπηρετήσε καὶ φρόντισε μὲ πάρα πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ περισσὴ ἀγάπη ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἰδιαίτερα τὸν ἀγιώτατο π. Νικηφόρο, ὁ ὁποῖος ἦταν τελειῶς ἀνάπηρος, κατάκοιτος καὶ ἀόμματος.

Τὸ 1975 ὁ π. Εὐμένιος ἐχειροτονήθη εἰς Πρεσβύτερον ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης κ. Τιμόθεο, στὴν Ἱ. Μ. Καλυβιανῆς. Ὡς Ἱερεὺς πλέον, ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ κελλάκι του, ἀνάπαυε καὶ παρηγοροῦσε πάρα πολλοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν.

Στὴν λατρευτικὴ του ζωὴ ἦταν ἀκούραστος, ἀκριβῆς, ὑποδειγματικὸς, διακριτικὸς καὶ διορατικὸς Πνευματικὸς. Στὸ πετραχίλι του προσέτρεχαν ἀνθρωποὶ λαϊκοί, Μοναχοί, Ἱερεῖς, ἀκόμη καὶ Ἀρχιερεῖς.

Στὴν πνευματικὴ του ζωὴ ἦταν ἀνθρωπος τῆς προσευχῆς, τῆς ἐσωτερικῆς, καρδιακῆς καὶ ἀδιαλείπτου προσευχῆς, τῆς ὑπακοῆς, ἀφανῆς νηστευτῆς, ἀγωνιστῆς πραγματικὸς.

Στὴν προσωπικὴ του ζωὴ ἦταν ἄνετος, ἀρχοντικὸς, γελαστός, ἀφιλοκατήγορος, πολὺ ἐλεήμων καὶ φιλόστοργος.

Σεβόταν καὶ ἀγαποῦσε τοὺς ἐκκλησιαστικὸς καὶ πολιτικὸς ἀρχόντες καὶ προσευχόταν γι' αὐτούς.

Στὰ τελευταῖα χρόνια ἡ ἀρρώστια τοῦ σακχάρου καὶ ἡ ἀνεπάρκεια τῶν νεφρῶν τὸν καθήλωσαν στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου γιὰ περισσότερον ἀπὸ δύο χρόνια. Ἡ ὑπομονὴ του ἦταν μεγάλη. Ἡ καρτερία του μεγαλύτερη. Ἡ ἀγάπη του ὅμως γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀκόμη μεγαλύτερη, γι' αὐτὸ δεχόταν κοντὰ του ὅλους ἀνεξαιρέτως καὶ τοὺς παρηγοροῦσε μέχρι τὴν τελευταία του στιγμή.

Ὅμως ὁ Κύριος, ὅπως προεῖπαμε τὸν κάλεσε κοντὰ Του καὶ ἄφησε σ' ἐμᾶς, πού τὸν γνωρίσαμε, τὸν ζήσαμε ἀπὸ κοντὰ καὶ τὸν ἀγαπήσαμε, μία θλίψη καὶ ἓνα κενὸ ἀλλὰ καὶ μιά χαρὰ καὶ μιά παρηγοριά ὅτι θά τὸν ἔχουμε, στοὺς Οὐρανοὺς πλέον, πρεσβευτὴ καὶ διάπυρο εὐχέτη πρὸς τὸν Κύριο γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Ἡ εὐχή του νά μᾶς συνοδεύῃ ὅλους

Γερόντων

✘ Γιά νά μὴ χάσετε τὴν εὐλογία πού σᾶς ἔδωσε ὁ Θεός, ἀγωνισθεῖτε ν' ἀφομοιώνετε κάθε σκέψη πού σᾶς ἐμπνέει καὶ νά διώχνετε κάθε λογισμό πού σᾶς φονεῖει.

✘ "Ὅταν ἀποφασίζουμε ν' ἀκολουθήσουμε τὸν Χριστό, κάθε ἡμέρα τῆς ζωῆς μας γίνεται ἡμέρα παθημάτων, δακρύων καὶ πόνου. Κατὰ καιροῦς ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα: "Κύριε, γιατί μᾶς ἐπλασες ἔτσι, ὥστε νά πρέπει νά περάσουμε ἀπὸ τόσα παθήματα"; Ἄδυνατοῦμε νά ἐννοήσουμε ὅτι αὐτὴ ἡ ἀρνητικὴ ἐμπειρία εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας.

† **Γέρων Σωφρόνιος Σαχάρωφ**

✘ Ὁ Θεός δέν πολεμεῖται. Αὐτοὶ πού τὸν πολεμοῦν, πολεμοῦν τὸν ἑαυτό τους. Ποιὸς εἶναι πού μπορεῖ νά πολεμήσῃ τὸν Θεό; Ὁ Θεός μ' ἔνα νεῦμα του μᾶς ἐξαφανίζει.

✘ "Ὅταν δέν θέλουμε νά ἔχουμε Θεὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας, τότε δέν εἴμαστε τίποτε. Ἀλλὰ τί πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας; Ὁ Θεός εἶναι μέσα μας. Δέν εἶναι πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας ὁ Θεός.

† **Γέρων Εὐμένιος**

✘ Νά ζητήσετε ἀπὸ τὸν Θεὸν νά σᾶς δώσῃ ταπεινώσιν. Ὅταν ἀποκτήσετε ταπεινώσιν δέν θά κατακρίνετε κανέναν, μόνον τὸν ἑαυτόν σας, καὶ δυσκόλως θά ἁμαρτάνετε... Νά ἔχετε θάρρος, ὑπομονὴν, πίστιν καὶ ἐλπίδα εἰς τὸν Θεόν, ὅτι διὰ τῆς ἐξομολογήσεως καὶ μετανοίας θά σωθῆτε.

† **Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος**

✘ "Ἐνα μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ Μυστήριος Ἱερὰς ἐξομολογήσεως. Νά μὴ διατάζετε, νά μὴ ντρέπεστε· ὅ,τι κι ἂν κάνατε, τὴν πιὸ μεγάλη ἁμαρτία, ἔχει τὴν ἐξουσία ὁ πνευματικὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Δεσπότη Χριστὸ καὶ τοὺς Ἀποστόλους μὲ τὸ πετραχλάκι του νά τὴν συγχωρήσῃ.

† **Γέρων Ἰάκωβος**

✘ Οἱ καλωσύνες καὶ ἐλεημοσύνες καὶ πάντα τὰ ἐξωθεν καλὰ δέν κατευνάζουν τὸ ἀγέρωχον τῆς καρδίας· ἀλλὰ ἡ διανοητικὴ ἀδολεσχία, ὁ πόνος τῆς μετανοίας, ἡ συντριβὴ καὶ ταπεινώσιν, αὐτὰ ταπεινώνουν τὸ ἄτακτον φρόνημα.

✘ Πρὶν ὁ πειρασμὸς σχεδιάσῃ τὸν λογισμόν εἰς τὸν νουν σου, ἐσύ νά τὸν χαλᾶς μὲ τὴν εὐχὴν.

† **Γέρων Ἰωσήφ**

Ο

μεγάλος μας πεζογράφος Άλέξανδρος Παπαδιαμάντης έχει γράψει πολλά πασχαλινά διηγήματα, περιγράφοντας με τόν γλαφυρό του τρόπο τά έθιμα τής πατρίδας μας.

Ένα από αυτά εις τό όποιο περιγράφει πώς γιορτάζεται τό Πάσχα στήν ιδιαίτερη πατρίδα του τήν Σκιάθο, παραθέτουμε εδώ, έχοντας κρατήσει αναλλοίωτη τήν γλώσσα και τούς ιδιω-ματισμούς πού χρησιμοποιούσε ό μεγάλος μας συγ-γραφέας.

“Είναι Μεγάλη Πέμπτη πρωί. Μόλις έγύρισαν από τήν εκκλησίαν, όπου όλα τά μέλη τής οικογενείας του καπετάν-Κομνηνου εκοινωνήσαν. Η καλή μη-τέρα ανασκουμπώνεται και αρχίζει νά βάφη τά αυγά.”Επειτα έρ-χονται εις τήν θύραν δύο-δύο τά παιδιά του χωρίου. Κρατούν ύψηλόν καλάμινον σταυρόν, στεφανωμένον μέ τριαντάφυλλα, μέ δενδρολίβανον και μέ πολύχρωμα λουλούδια· ψάλλουν δέ τό άσμα:

*Βλέπεις εκείνο τό βουνό, πού φαίνεται από πέρα;
Εκεί σταυρώσαν τόν Χριστό, των πάντων βασιλέα.
Σύρε, μητέρα μ', στό καλό και στήν καλή τήν ώρα
κι έμένα νά μέ καρτερής τό Σάββατο τό βράδυ,
όταν σημαίνουν οι εκκλησιές και ψάλλουν οι παπᾶδες
τότε και σύ μαννούλα μου, θά χης χαρές μεγάλες.*

Άλήθεια, τί μεγάλοι χαράι δι' όλους! Και ή καλή μητέρα, προθυ-μότατα, δίδει από δύο κόκκινα αυγά εις όλα τά παιδιά. Τί εύτυχία!

“Επειτα ή μητέρα αρχίζει νά ζυμώνη. Πλά-θει αρκετές κουλούρες μέ αυγά διά τόν άνδρα της, διά τήν πεθεράν της και διά τόν έαυτόν της. Επίσης μικρές “κοκκῶνες” διά τά μικρά τέκνα της, τήν Μόρφω και τόν Εύαγγελι-νόν, διά τά άναξεδίμια της και διά τά πτωχά παιδιά τής γειτο-νιάς.

Άλλά μετά τό μοίρασμα ό μικρός Εύαγγελινός έχει παράπονα και κλαίει, διότι δέν είναι αρκετά μεγάλη ή κοκκῶνα του. Η μητέρα δίδει εις τόν Εύαγγε-λινόν άλλην νά διαλέξη, άλλ' αυτός δέν ήμερώνει. Τό βέβαιον είναι όπι τās θέλει όλας διά τόν έαυτόν του. Και τότε ή καλή μητέρα τόν παρηγορεί:

- Τό Σάββατο τό βράδυ θά ρθη κρά-κρά ή κουρούνα νά φέρη κρέας, τσί-τσι, και τότε θά ιδής χαρές πού θά χης, σαν άκούσης κρά-κρά τήν κουρούνα νά χτυπή τόν παραθύρι: “Πάρε, Εύαγγε-λινέ, τό τυρί, πάρε και τό τσί-τσι νά φᾶτε!”

Και ό μικρός ψιθυρίζει κι αυτός:

-Θά θή κοούνα νά φέη τσί-τσι.

Και τήν Μεγάλην Παρασκευήν, κατά τήν δύσιν του ήλιου, ή μητέρα όδηγει τά δύο παιδιά εις τήν εκκλησίαν. Τά μικρά κάμνουν τόν σταυρόν των εμπρός εις τό άνθοστόλιστον κου-βούκλιον και άσπάζονται μέ εύλάβειαν τόν μυρωμένον Έπιτά-φιον.

Κατόπιν άσπάζονται τό άργυρόχρυσον Εύαγγέλιον μέ τ' άγγε-λούδια και τόν Σταυρόν. Τέλος περνούν τρεις φορές κάτω από τόν Έπιτάφιον.

Τί χαρά, τί δόξα!

Όλίγην ώρα μετά τά μεσάνυκτα τής Μεγάλης Παρασκευής, πρός τά έξημερώματα του Μεγάλου Σαββάτου, ή μητέρα έξυ-πνά τόν Εύαγγελινόν και τήν Μόρφω και, ενώ σημαίνουν οι καμπάνες, πηγαίνουν εις τήν εκκλησίαν, όπου άκούουν τό “Ω,

γλυκύ μου έαρ!” και άλλα ακόμη ώραία άσματα.

“Επειτα οι πιστοί, όλοι μέ αναμμένες λαμπάδας, έξέρχονται εις τό ύπαιθρον, κάτω από τό γλυκύ φέγγος τής σελήνης, ενώ ή αυγή αρχίζει νά ροδίζει.

Άκολουθούν όλοι τόν Έπιτάφιον, πού περιφέρεται μέ τās λαμπάδας αναμμένες. Έλαφρόν αεράκι κινεί ήρεμα τās φλόγας των κηρίων, χωρίς νά τās σβήνη. Η άνοιξις στέλλει τά εκλεκτότερα άρώματά της εις τόν Παθόντα και Ταφέντα Χριστόν, ώσαν νά ψάλλη και αυτή:

- “Ω, γλυκύ μου έαρ, γλυκυτόν μου Τέκνον!

Και τά παιδιά, πού προχωρούν εμπρός από τόν Έπιτάφιον, κρίζουν μεγαλο-φώνως:

- Κύριε έλέησον! Κύριε έλέησον! Κύριε έλέησον!

“Υστερον άνέτειλε πλέον ό ήλιος του Μεγά-λου Σαββάτου.

Ό Εύαγγελινός έξύπνησεν από τά βελάσματα του άρνιου, τό όποιον ήγόρασε διά τό Πάσχα ό πατέρας του.

Ό Εύαγγελινός και ή Μόρφω έξήλθον εις τό προαύλιον. Τί ώραιον, τί ήμερον, τί λευκόμαλλον πού είναι τό άρνι και πώς βελάζει τό καημένο: “μπέ - μπέ”.

Τήν έσπέραν έφευρεν ό πατέρας τās πασχαλινάς λαμπάδας. Τί χαρά! Φαντασθήτε ώραίας, μικράς λαμπάδας μέ άνθη τεχνητά, μέ χρυσόχαρτα. Ό Εύαγγελινός πάλιν θέλει νά πάρη τήν λαμπάδα τής αδελφής του λέγων:

- Εκείνη είναι μεγαλύτερη.

Η μητέρα του τήν έδωσεν. Άλλ' ό μικρός τήν έσπασεν, εκεί όπου έπαιξε μέ αυτήν. Τέλος έσπασε και τήν ιδικήν του και ύστερον έβαλε τά κλάματα. Ό πατέρας του ήγόρασεν άλλην, άφου τόν ύπεχρέωσε νά ύποσχεθῆ ότι δέν θά τήν πάρη εις τό χέρι του έως τά μεσάνυκτα, όταν θά ύπάγουν εις τήν Άνάστασιν.

Ό μικρός άπεκοιμήθη κλαίων και χαίρων.

Μετά τά μετάνυκτα ήλθεν επί τέλους

ή ώρα τής λαμπράς Άναστάσεως.

Ήστραψεν ή εκκλησία, ήστραψε και ή πλατεία από τό φώς των κηρίων.

Τά παιδιά αρχίζουν νά καιουν μέ κρότο σπύρτα και μικρά βαρελότα.

“Επειτα τά μικρά παιδιά, άγοράκια και κοριτσάκια έως τεσσάρων έτών, σέκονται γύρω από τά δύο αναλόγια και πλησίον εις τό εικονοστάσιον και αρχίζουν νά παίζουν, νά στά-ζουν σταγόνας από τās λαμπάδας των και νά τσουγκρίζουν τά αυγά των.

“Ένα κοριτσάκι και ένα άγοράκι αρχίζουν νά φιλονικούν:

- Η δική μου λαμπάδα είναι μεγαλύτερη.

- Όχι, ή δική μου.

- Έμένα ό πατέρας μου τήν έδιάλεξε και είναι πιό καλή.

- Έμένα ή μάνα μου τήν έστόλισε μοναχή της.

- Και ξέρει νά κάνη λαμπάδες ή μάνα σου;

- Όχι, δέν ξέρει; Άμ' τί θαρρείς;

- Τέτοια παλιολαμπάδα!

Και ή φιλονικία προχωρεί. Τέλος σπάζουν και οι δύο τās λαμπάδας των και καταλήγουν εις τά κλάματα.

Τό άπόγευμα πάλιν, άφου έψάλη ή Δευτέρα Άνάστασις και έγι-νεν ή Άγάπη, έξήλθον όλοι εις τήν πλατείαν.

“Υστερον ή μητέρα στρώνει τήν τράπεζαν και βάζει τά αυγά τά κόκκινα και τό τυρί, πού ειχε φέρει ή κουρούνα και τό άρνι τό ψημένο. Τά παιδιά κάθηνται εις τήν τράπεζαν και αρχίζουν νά τσουγκρίζουν τά αυγά των.

Τί χαρά, τί αγαλλιασις!”

Παιδική

Πασχαλιά

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΦΙΛΙ ΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΕΧΘΡΟΣ

Στό κοιμητήριο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅπου ἔκανε συχνά ἐπισκέψεις ὁ Ἡγούμενος Ἀθανάσιος, τριγυρνοῦσε ἓνα μεγάλο φίδι. Ἀνάμεσα τους δέν ἄργησε ν' ἀναπτυχθῆ φιλία. Κανένας δέν αἰσθανόταν νά ἐνοχλῆται ἀπό τήν παρουσία τοῦ ἄλλου. Αυτό ὁμως δέν ἴσχυε καί γιά τούς ἄλλους μοναχοῦς, ὅπως -παραδείγματος χάριν- γιά τόν διά-

κονο Π., ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νά πηγαίῃ κάθε τόσο στό κοιμητήριο, γιά ν' ἀνάβῃ τά καντήλια. Ἔτυχε μάλιστα νά εἶναι καί ἐκ φύσεως δειλός καί περνοῦσε δύσκολες στιγμές μόλις ἀντίκρυζε τό φίδι. Ἡ παρουσία του σήμαινε γ' αὐτόν, ὄχι μόνο τρόμο, ἀλλά καί ἄτακτη φυγή. Ἦταν νά τόν λυπᾶται κανεῖς....

Ὅταν διηγήθηκε τήν τραγική του αὐτή κατάστασι στόν Γέροντα, ἐκεῖνος τόν καθησύχασε, τόν ἠρέμησε καί τόν βεβαίωσε ὅτι τό ἀνεπιθύμητο γ' αὐτόν ἐρπετό θ' ἀπομακρυνόταν ὀριστικά ἀπό τό κοιμητήριο.

Ὅπως τό εἶπε ὁ Γέροντας, ἔτσι κι ἔγινε! Ὁ διάκονος δέν τό ξαναεἶδε. Τό φίδι "ὑπάκουσε" καί ἔφυγε.

ΤΟ ΥΠΑΚΟΥΟ ΕΛΑΦΙ

Ὁ ὄσιος Λουκάς εἶχε ἓνα μικρό περιβόλι μέ ὀπωροφόρα δέντρα καί λαχανικά, τό ὁποῖο περιποιεῖτο καθημερινά. Τούς καρπούς τούς χάριζε στούς ἀδελφούς του καί στούς ἐπισκέπτες τοῦ Μοναστηριοῦ. Πολλές φορές, μάλιστα, τούς φόρτωνε σ' ἓνα γαῖδουράκι καί τούς πήγαινε σέ κοντινά χωριά, ὅπου τούς ἄφηνε κρυφά στήν μέση τῆς πλατείας.

Μερικά ἐλάφια, ὁμως, ἔμπαιναν στό περιβόλι καί ἔτρωγαν τούς κόπους τοῦ Ὁσίου. Ἐκεῖνος τά ἔδιωχνε, τά μάλωνε, ὁμως αὐτά πάλι γύριζαν. Μία ἡμέρα ὁ Ὁσιος εἶδε ἓνα ἐλάφι μεγαλύτερο ἀπό τά ἄλλα καί τοῦ μίλησε ἤρεμα, σάν νά μιλοῦσε σέ ἄνθρωπο:

- Γιατί μέ ἀδικεῖτε καί καταστρέφετε τούς κόπους μου, ἐνῶ ἐγώ δέν σᾶς ἀδικῶ; Ἐγώ κι ἐσεῖς εἶμαστε δούλοι ἐνός ἀφέντη καί δημιουργήματα ἐνός Θεοῦ, ἀφήνω δέ τό ὅτι ἐγώ, μέ τό νά ἔγιναι κατ' εἰκόνα Του, ἔχω τήν ἐξουσία σ' ὅλα τα ὑπόλοιπα δημιουργήματά Του· σέ προστάζω, λοιπόν, νά μή κουνηθῆς ἀπό τήν θέσι αὐτή μέχρι νά μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι δέν θά ξαναπειράξετε τόν κῆπο καί τά λαχανικά μου.

Μόλις εἶπε αὐτά ὁ Ὁσιος, τό ἐλάφι ἔμεινε ἀκίνητο. Μερικοί κυνηγοί, βλέποντάς το, ἔτρεξαν νά τό πάρουν καί νά τό σφάζουν. Ὁ Ὁσιος ὠστόσο τούς ἐμπόδισε λέγοντάς τους:

- Ἀδελφοί μου, δέν ἔχετε δίκαιο νά πειράξετε αὐτό τό ἐλάφι, διότι οὔτε ἐτρέξατε, οὔτε ἐκοπιάσατε γι' αὐτό· αὐτό τό ζῶο δέν σᾶς ἀνήκει.

Μετά ὁ Ὁσιος Λουκάς χαίδευε τό ἐλάφι καί τό διέταξε νά φύγῃ καί νά πάῃ νά συναντήσῃ τά ἄλλα.

Ἀπό ἐκεῖνη τήν ἡμέρα τά ἐλάφια δέν ξαναμπῆκαν στό περιβόλι τοῦ Ὁσίου.

Σίμωνος μοναχοῦ

ΑΠΟ ΤΟ
ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Ὁ ΘΕΟΣ ἀνταμείβει ὅσους ἔχουν ΕΛΠΙΔΑ

Ὅταν πρωτοἰδρύθηκε τό Κοινόβιο τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου στήν Παλαιστίνη, ἦταν τόσο φτωχό πού συχνά δέν ὑπῆρχαν οὔτε τά ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιά τήν συντήρησι τῶν Μοναχῶν.

Ἦταν Μέγα Σάββατο ἀπόγευμα. Οἱ Μοναχοί περίμεναν νά ἐορτάσουν τό Ἅγιο Πάσχα. Ἐψαχναν ἀπελπισμένοι ὀλόκληρο τό Μοναστήρι. Δέν ζητοῦσαν μεγάλα πράγματα. Γιά τίποτε φαγώσιμο δέν γινόταν πιά οὔτε συζήτησι. Μιά μικρή προσφορά κοίταζαν νά βροῦν, ξεχασμένη ἀπό ἄλλη φορά, γιά νά μή στερηθοῦν τήν Θεία Κοινωνία. Ἀδύνατον ὁμως νά βροῦν κάτι. Τό εἶπαν στόν Γέροντά τους, στόν Ὁσιο Θεοδόσιο. Τούς ἄκουσε μέ ἀπόλυτη ἡρεμία, σάν νά συνέβαιναν ὅλα αὐτά σέ ξένη περιοχή. Οὔτε τήν ἀνησυχία τους φαινόταν νά συμμερίζεται ὁ οὐράνιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος καί ἔδωσε διαταγή νά εἶναι ἔτοιμο γιά τήν νυκτερινή Λειτουργία τό Ἅγιο Βῆμα, ἀκόμη καί ἡ τράπεζα γιά τό πασχαλινό γεῦμα.

- Μάταιη παρηγοριά, ψιθύρισαν μερικοί.

Ὁ ὄσιος ἔκανε πώς δέν ἄκουσε. Τούς εἶπε μόνο:

- Μήπως ἔγινε ἀσθενέστερος στήν δύναμι νά χορηγῆ Ἐκεῖνος πού ἔθρεψε μέ τό μάννα ὀλόκληρο λαό στήν ἔρημο καί χόρτασε τόσο πλῆθος μέ πέντε ψωμιά;

Θαύμασαν οἱ Μοναχοί τήν πεποίθησι τοῦ Ἡγουμένου, μά δέν κατάφεραν νά τήν συμμαρτυροῦν.

Βασίλειε ὁ ἥλιος ὅταν κάποιοι ἄγνωστος χτύπησε τήν πόρτα τους. Μαζί του εἶχε δύο καμῆλες φορτωμένες.

- Πήγαινα μιά μικρή δωρεά σέ κάποια Σκήτη λίγο πιό πέρα, εἶπε. Μά μόλις ἔφθασα ἐδῶ, τά ζῶα μου σταμάτησαν καί μέ τίποτε δέν μπορούσα νά τά κάνω νά προχωρήσουν. Λέω μήπως θέλει ὁ Θεός ν' ἀφήσω σ' ἐσᾶς αὐτά τά λίγα τρόφιμα...

Λίγα τρόφιμα! Αὐτά ἔφθασαν ὡς τήν Πεντηκοστή καί πέρα ἀκόμη. Οὔτε προσφορές ἔλειπαν γιά τήν Θεία Λειτουργία ἀπό τήν ἀνέλπιστη δωρεά.

- Πολύ σπουδαῖο πρᾶγμα ἡ ἐλπίδα, ἔλεγαν μεταξύ τους οἱ Μοναχοί καί εὐλαβοῦντο τόν ἅγιο Γέροντά τους, πού ἔκρυβε τόση μέσα του!

κι όμως υπήρχαν

ΑΝΑΧΩΡΗΤΕΣ

Ο παπα-Γρηγόρης ο Πνευματικός γεννήθηκε στο ιστορικό Μεσολόγγι και ήταν ένα από τα παιδιά που σώθηκαν από την ήρωική έξοδο του Μεσολογγίου.

Εγινε Μοναχός και Ίερέας στην Νέα Σκήτη, στην Καλύβη του Αγίου Σπυριδωνος. Έζησε λίγα χρόνια στην Καλύβη του Τιμίου Προδρόμου στην Άγια Άννα και, στα μέσα της δεκαετίας του 1850 περίπου, αναχώρησε για την Μικρά Άγια Άννα, για ανώτερη πνευματική ζωή και πήρε την Καλύβη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

Μέ τον παπα-Γρηγόρη, λόγω της αρετής του, είχαν επικοινωνία και αναχωρητές, όπως διέσωσε ο μακαριστός Γέρον Γαβριήλ, Ήγούμενος της Μονής Διονυσίου, μία τέτοια περίπτωση. Εμείς παραθέτουμε εδώ αυτούσια την διήγησι του παπα-Γρηγόρη, στον Ήγούμενο Γαβριήλ:

Λειτουργούσα την Μεγάλη Πέμπτη και, προς τό τέλος της Λειτουργίας, παρουσιάσθηκε στο ναΐδριο της καλύβης μου ένας νέος Μοναχός, που κρατούσε ένα αναμμένο φαναράκι, και μου είπε:

- Νά μήν καταλύσης όλη την Κοινωνία, άγιε Πνευματικέ, είναι ανάγκη νά έλθης νά κοινωνήσης τρεις αδελφούς που μένουν εδώ πιό πάνω, γι' αυτό ήρθα νά σέ πάρω.

Συμμορφώθηκα χωρίς νά ρωτήσω περισσότερα, και τόν άκολουθήσα βαστώντας τά θεία Μυστήρια. Μετά από λίγο φθάσαμε σέ μία εύρύχωρη σπηλιά, όπου μās περίμεναν τρεις Μοναχοί. Έκοινώνησαν άμέσως και, άφου μ' εύχαρίστησαν, μου είπαν παρακλητικά:

- Νά έρθης και του χρόνου, Άγιε Πάτερ, την Μεγάλη Πέμπτη νά μās κοινωνήσης, νά μήν πής όμως τίποτε σέ κανέναν ότι μās είδες εδώ.

Δέν ρώτησα τίποτε και μέ την συνοδεία του νέου Μοναχού πήρα τό κατηφορικό μονοπάτι. Μετά από λίγο εκείνος, άφου έβαλε μετάνοια, μέ κατευόδωσε λέγοντάς μου ότι θά έπιστρέψη. Έκανα μερικά βήματα και γύρισα νά τόν δώ, αλλά δέν φαινόταν πουθενά. "Όλ' αυτά προκάλεσαν την περιέργειά μου, αλλά, τηρώντας την έντολή που είχα, δέν ανέφερα τίποτε σέ κανέναν.

Τί συνέβη όμως τόν επόμενο χρόνο; Στην Σκήτη μας συνηθίζεται τό Σάββατο του Λαζάρου νά συγκεντρώνονται όλοι οι Πατέρες για την άγρυπνία των Βαΐων στο Κυριακό. Μετά την άγρυπνία, στο Συνοδικό, κατά τό κέρασμα, είπε κάποιος:

- Πώς εξέπεσε ή καλογερική σήμερα... Δέν υπάρχουν πλέον αναχωρητές Πατέρες, όπως τόν παλιό καιρό.

- Και σήμερα υπάρχουν μέ την χάρι του Χριστού. Νά, εδώ πάνω εις τόν Αϊμονα, είπα εγώ από άπροσεξία και τελείως αϋθόρμητα, και έδειξα μέ τό χέρι μου.

Σέ όλους έκανε έντύπως ή όμολογία μου, αλλά δέν μέ ρώτησαν περισσότερα, κουρασμένοι ίσως από την όλονύκτιο άγρυπνία και έφυγαν για ν' αναπαυθούν. Έφυγα κι εγώ μετανιωμένος για την άποκάλυψι.

Τήν Μεγάλη Πέμπτη στην Λειτουργία φάνηκε και πάλι ο νεαρός εκείνος Μοναχός και μ' ένα νεύμα μέ κάλεσε νά τόν άκολουθήσω. Πήρα τά Άγια και άκολουθώντας τον φθάσαμε και πάλι στην σπηλιά. Εκεί, άφου μετέλαβαν τα άχραντα Μυστήρια, ο γεροντότερος από τους τρεις Μοναχούς, μου είπε:

- Γιατί, άγιε Πνευματικέ, παρέβης την έντολή μας και μās άποκάλυψες στους αδελφούς; Δέν πειράζει, αλλά γι' αυτό που έκανες νά μήν έλθης του χρόνου μέ τά Άγια Μυστήρια. Εάν δέ έλθης, θά μās βρης όπως θέλει ο Πανάγαθος Θεός, αλλά παρακαλούμε και πάλι νά μή μās άποκαλύψης.

Εφυγα μόνος μέ την άπορία πώς είχα μάθει αυτά που είχα πει στο Κυριακό της Σκήτης και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για άγίους ανθρώπους.

Τόν επόμενο χρόνο, άφου πήρα μόνο αντίδωρο και άγιασμό, ανέβηκα μέ πολύ κόπο στην σπηλιά και βρήκα τους τρεις Γέροντες νεκρούς. Ήταν σέ ύπτια στάσι στο έδαφος έχοντας σταυρωμένα τά χέρια τους στο στήθος. Γονάτισα και άσπάσθηκα τά μέτωπά τους. Κοίταξα γύρω μου νά δώ τόν νεαρό Μοναχό που μέ είχε καλέσει τις προηγούμενες φορές, αλλά δέν ήταν εκεί. Ασφαλώς ήταν Άγγελος Κυρίου, που τους υπηρετούσε". ■

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

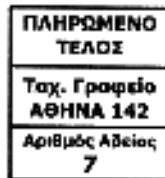
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 -

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με